

Prædiken til palmesøndag, Mark 14,3 – 9.

Denne søndag, palmesøndag, indleder påskeugen. I løbet af den uge hører vi fortællinger, hvor mange slags følelser er i spil, følelser, som vi kan genkende fra vort eget liv, glad forventning men også skuffelse og vrede, sorg men også den helt uventede glæde. Påsken taler til alment kendte erfaringer, dog uden ord til anden at gentage dem, for den sætter også vores erfaringer ind i en helt ny tolkningsramme.

I dag skulle vi have sagt farvel til forårets minikonfirmander. Den festlighed plejer at samle mange i kirken. Overhovedet er påsken den tid i kirkeåret, hvor der lyder en forstærket indbydelse til at gå i kirke. For med påsken begynder det alt sammen, alt det, som vi året igennem holder gudstjeneste på. Kirkens tro er påsketro, som derfor taler med i kirkens forkyndelse, hver gang der holdes gudstjeneste.

Men nu er kirkerne lukkede. Igennem de seneste uger har vi flere gange dagligt fået repeteret den samværsregel, som jo især må udfordre den form for samvær, der gælder de nære relationer: Vi skal holde sammen ved at holde afstand. Derfor må også den glade næsten familiære genkendelse, som vi kan opleve ved at gå i kirke, holde pause. Så må vi stole på, at kirkens budsskab også kan samle på afstand, så ingen skal føle sig glemt eller overset. I disse uger samles en stor del af Danmarks befolkning på afstand, når vi stiller op til fælles morgensang med Filip Faber, og mon ikke mange godt kan opleve sig som del af et stort fællesskab ved at synge med på de gode kendte sange og salmer, næsten som om vi var i stue med hinanden.

At føle sig set kan blive til en af de allermest påtrængende længsler hos mennesket, men så kunne man jo spørge, allerede nu, om krisen udover at tale til de manges bekymring, ikke også kan have bidraget til at synliggøre befolkningsgrupper, som let bliver overset i et højhastighedssamfund som det, vi ellers er blevet vænnet til. Et sådant samfund er vel ikke mindst kendetegnet ved sine få eksponerede hovedpersoner og de utallige bipersoner. At være set, netop set og ikke kun ildeset, er på en måde også temaet i denne søndags evangeliefortælling. Her kommer en kvinde ind i et selskab, hvor Jesus er gæst og salver ham med kostbar olie, til flere af de andre gæsters mishag: Hvortil dette utidige spild, når så mange fattige kunne have nydt gavn af de penge, som salget af den dyre olie kunne have indbragt. Men Jesus tager kvinden i forsvar. Hun har gjort en god gerning mod ham, for hun har forud salvet ham til hans jordefærd. Sådan udlægger Jesus kvindens handling og føjer til, at det jo til enhver tid står de utilfredse frit for at tage sig af de fattige, som altid vil være hos dem, hvad Jesus ikke altid er. Og Jesus slutter med at tilsige

kvinden at være evigt husket for sin gerning, at blive bragt i erindring, hvor som helst evangeliet bliver forkyndt.

Navnlig hos Markus synes der at være en særlig opmærksomhed på bipersonerne. De mange navnløse, som den store fælles historie ikke kerer sig synderligt om, de har, ikke mindst hos Markus, deres repræsentanter, som nu kvinden, der salvede Jesus. Kun denne ene handling kender vi hende for. Og hun forbliver navnløs. Men netop sådan kan hun også blive til billede på den generøse kærlighed, der udøser sig restløst i sine handlinger, uden forbehold, uden beregning, uden udsigt til at skaffe sig anerkendelse eller blive til et navn, som andre vil huske. Det kan minde om de kendte ord fra Paulus' brev til filipperne, hvor vi formaner til at lade det samme sindelag råde iblandt, som var i Kristus Jesus. Uden tanke på gevinst gav han afkald på at være som Gud for at blive som mennesker. Lydigt fulgte han den vej, der endte på korset, uden at ville se længere end til korset. "Derfor", fortsætter Paulus, "har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne". Også kvinden i fortællingen blev adlet ved sin uforbeholdne kærlighedens gerning, til at være den, der salvede Jesus til begravelsen. Kristus betyder netop Den Salvede. Kristus er en kongetitel. Sagt med lidt store armbevægelser betyder kvindens gerning, at hun, uafvidende anbringer den gamle profeti fra Zakarias' bog på historiens scene, så kongen, der kommer sagtmodigt ridende på et trældyr's føl, bliver til et Kristusbillede. I grunden rummer vel enhver gerning et perspektiv, som først eftertiden kaster det fulde lys over, som nu kvindens gerning, der udelukkende blev gjort i ærbødighed. En simpel kærlighedens gerning, ikke mere, og dog en gerning, som er med til at tegne billedet af en konge, der vinder sin kongeværdighed gennem nederlag, forkastelse, forhånelse og henrettelse. I evangeliets belysning er korsdød og opstandelse, fornedrelse og ophøjelse vævet uløseligt sammen, for alle de navnøses, alle de marginaliseredes skyld.

Den italienske forfatter Elsa Morante skrev for mange år siden en stort anlagt roman, hvor en lille familie af små flygtige marginalmennesker får lov til at være talerør for de utallige, som aldrig fik nogen plads i historiebøgerne, de utallige bipersoner, som næsten kan være glemt, før deres liv reelt er levet til ende. "Historien", sådan lyder titlen på den danske oversættelse, og man fornemmer i titlens bestemte form en hvas ironisk understregning af, at historien ikke er fortalt ordentligt, før de mange oversete er blevet nævnt. For en nøgtern betragtning er det selvfølgelig en urimelig opgave at stille til en historisk fremstilling. Men så er Elsa

Morantes fortælling med til at understrege, at vi aldrig må få et blot konstaterende forhold til dette, at mennesker bare bliver glemt.

Evangeliet er en fortælling, hvor ingen skal glemmes, en fortælling, hvis hovedperson har gjort sig til ét med de utallige bipersoner. Den fortælling er vi alle indbudt til at være med i, som evigt elskede, evigt sete, og som opmærksomt seende medarbejdere.

Amen